

Wittevrouwen ligt in het meest actieve deel de stad: volgens cijfers van de gemeente zijn hier de meeste

actieve bewoners te vinden. Dat werd ook maar weer eens duidelijk toen we in een van onze vorige edities een oproep deden aan vrijwilligers om zich te melden. Dit leverde een ware hoos aan reacties op. In de serie 'Vrijwilliger in de wijk' komen deze vrijwilligers aan het woord.

Door Coby van Geffen

Het begon met een kleinschalig weeshuis in Kathmandu. Inmiddels heeft stichting Tuharuko Awaj (Nepalees voor 'luister naar de stem van het kind') ook een school opgericht en verstrekt ze microkredieten aan vrouwen.

De stichting is begin vorig jaar opgericht door drie Utrechtse vriendinnen, waaronder wijkbewoonster Lucette Peereboom. Tijdens hun wereldreis twee jaar geleden deden mijn vrienden Ankie en Marcel van Wersch vrijwilligerswerk in een weeshuis in Nepal. Ze schrokken enorm van de armoede en vooral van het gebrek aan aandacht voor de kinderen. Staatsweeshuizen in Nepal zijn groot, particuliere vaak corrupt. De kinderen

Luisteren naar de stem van het kind

worden verzorgd door meisjes van achttien, vaak zelf ook wees. Ze hebben weinig benul van opvoeden, laat staan van liefde en zorg, vooral doordat ze die zelf nooit gehad hebben.' Lucette voelde zich meteen betrokken toen ze dit hoorde. 'Dat gaat eigenlijk vanzelf. En het is ook mooi om met elkaar iets concreets te doen voor anderen.' De stichting begon met geld inzamelen in eigen netwer-

jaar naar school.' De school startte in mei van dit jaar en was meteen een groot succes, de aanmeldingen stroomden binnen. 'Vanuit Nederland zijn we medeverantwoordelijk voor alles, we bemoeien ons met het opzetten en structureren van de diverse initiatieven en de financiering; de rest doen ze daar zelf.' Als directrice van de school is een Australische leerkracht aangetrokken. Ze wordt bijgestaan door Nepalese leerkrachten die bijscholing krijgen over onderwijsmethoden.

Belangrijk voor de stichting zijn de betrokkenheid en connecties van de Nepalese coördinator Tej. Hij werkte voor het Rode Kruis en is nu in dienst van de stichting. Hij is betrokken bij alle activiteiten, waaronder de verstrekking van de microkredieten aan weduwen. 'Zij worden in Nepal gezien als bringer van ongeluk. Met het microkrediet hopen we te bereiken dat ze uiteindelijk voor zichzelf kunnen zorgen.' W

www.weeshuisnepal.com

ken en benaderde fondsen met de bedoeling een kleinschalig weeshuis op te richten en te runnen.

'In Nepal is familie heel belangrijk,' legt Lucette uit, 'daarom wilden we een weeshuis dat als een soort familie kan fungeren.' De kinderen kunnen er tot hun achttiende blijven, worden geholpen bij het zoeken naar opleiding of werk, en kunnen altijd terugvallen op het weeshuis. Twee vaste opasmoeders ('didi's') wonen permanent bij de kinderen. Een derde vrouw helpt met het huishouden en de was.

Omdat ze goed onderwijs wilden voor 'hun' kinderen besloten ze in dezelfde wijk school op te richten. 'Staatscholen in Nepal zijn slecht en particuliere vaak duur. Maar voor negentig tot honderd euro kan een kind een